

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: OT/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621200707
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Albert
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2021:1621200707.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, sudkyňou pre prípravné konanie Mgr. Zuzanou Albert, v trestnej veci obžalovanej G. E., nar.: XX.XX.XXXX v W., trvale bytom H. XXXX/XX, R. - E. G., prechodne bez prihlásenia G., záhradkárska oblasť „O.“, pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. marca 2021 v Malackách, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaná

G. E., narodená XX. C. XXXX v W., trvale bytom H. XXXX/XX, R. - E. G., prechodne bez prihlásenia G., záhradkárska oblasť „O.“,

sa uznáva za vinnú, že

od presne nezisteného času približne do 22.00 hod. dňa 23.02.2021 v meste E. pri chatovej osade zvanej O. viedla motorové vozidlo značky H. W., evidenčného čísla R kde s ním vošla na lesnú komunikáciu smerujúcu do obce G. a na súradniciach XX.XXXXXX, XX.XXXXXX s vozidlom zastavila, pričom bola následne predpísaným spôsobom zastavená a kontrolovaná policajnou hliadkou Obvodného oddelenia PZ Stupava, pričom bola v čase o 22.13 hod. podrobená dychovej skúške na alkohol meračom typu AlcoQuant 6020 plus, č. prístroja A409613, kde bolo zistené, že vozidlo viedla pod vplyvom alkoholu s hodnotou 1,17 mg/l alkoholu v dychu a následným meraním jej bolo v čase o 22.55 hod. nameraných 1,06 mg/l alkoholu v dychu,

teda

vykonávala v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodila vplyvom návykovej látky činnosť, pri ktorej by mohla ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku,

čím spáchala

prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa
odsudzuje

podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l), na trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa jej výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odkladá a zároveň sa jej ukladá probačný dohľad nad správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona sa jej ukladá obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2. Tr. zákona sa jej ukladá trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 2 (dva) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 25. februára 2021 Okresnému súdu Malacky obžalobu z 24. februára 2021, č. 1 Pv 65/21/1106-5, na G. E., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. marca 2021 obžalovaná po poučení o svojich právach a povinnostiach urobila vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), že je vinná zo spáchania skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovanej súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3, písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku a vo vzťahu k tomuto skutku zisťoval, či obžalovaná:

- c) rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa jej kladie za vinu, na čo obžalovaná odpovedala: Áno.
- d) bola ako obžalovaná poučená o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či jej bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohla radiť o spôsobe obhajoby, na čo obžalovaná odpovedala: Áno.
- f) rozumie právnej kvalifikácii skutku, ako trestného činu, na čo obžalovaná odpovedala: Áno.
- g) bola oboznámená s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestný čin kladený jej za vinu, na čo obžalovaná odpovedala: Áno.
- h) sa dobrovoľne priznala a uznala vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikuje ako určitý trestný čin, na čo obžalovaná odpovedala: Áno.

Súd na základe vyhlásenia obžalovanej o uznaní viny a jej kladných odpovedí na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, prijal toto vyhlásenie obžalovanej o uznaní viny zo skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaná priznala spáchanie skutku, sa nevykoná. Súd preto uznal obžalovanú za vinnú zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Súd vzhľadom na prijatie vyhlásenia obžalovanej podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vykonal dokazovanie len ohľadom trestu, a to oboznámením, resp. prečítaním evidenčnej karty ku dňu 23.02.2021, odpisu registra trestov zo dňa 23.02.2021 a výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR zo dňa 23.02.2021.

V súvislosti s výrokom o treste súd uvádza, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, ako aj vytvoriť podmienky na výchovu páchatela k tomu, aby viedol riadny život a ďalej má iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálneho odsúdenia páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň napĺňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli. V zmysle zásady legality trestu je možné uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, v ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom trestné sadzby za jednotlivé trestné činy sú ustanovené v osobitnej časti Trestného zákona. Súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliada na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a

poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy a zároveň má trest postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. V každom prípade treba nielen zisťovať všetky okolnosti prípadu, ale aj objektívne, t.j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich, ich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Vo všeobecnosti súd konštatuje, že pri ukladaní trestu sa musí v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje sám zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy, podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia, zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov (napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody), alebo povinnosť súdu uložiť len trest odňatia slobody. Pri prečine ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. stanovuje zákonodarca trestnú sadzbu v rozpätí až na jeden rok. Už týmto ho zákonodarca zaraďuje medzi prečiny (§ 10 ods. 1 písm. b) Tr. zák.), avšak podstatným tu je hlavne to, že stanovením rozpätia trestnej sadzby zaradil zákonodarca tento trestný čin medzi menej závažné trestné činy, čo možno vyvodiť z toho, že za jeho spáchanie nemusí súd povinne vôbec ukladať trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Tr. zák. argumentum a contrario). Trestom odňatia slobody sa tu má na mysli nielen jeho nepodmienečná forma, ale aj prípadné podmienené odloženie výkonu trestu odňatia slobody. Súd za spáchanie prečinu podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. môže preto uložiť dokonca len samostatné alternatívne tresty ako napríklad peňažný trest, trest povinnej práce, trest zákazu činnosti a podobne a to aj za podmienky, že sa páchatel dopustil tohto prečinu v značnom stave opitosti.

Z uvedených skutočností preto súd uzatvára, že prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona nie je podľa zákonodarcu tak typovo závažným trestným činom, aby určil súdu povinnosť ukladať pri ňom trest odňatia slobody, prípadne len nepodmienečný trest odňatia slobody a to dokonca ani za situácie, ak bola páchatelovi nameraná hodnota presahujúca 2 promile alkoholu v krvi. Ak by zákonodarca chcel, aby v takýchto prípadoch mohol alebo mal byť ukladaný len nepodmienečný trest odňatia slobody, celkom určite by to priamo v Trestnom zákone stanovil tak, aby už zo stanovenia trestných sadzieb, v prípade uloženia trestu odňatia slobody, vyplývala nemožnosť uloženia iného než nepodmienečného trestu odňatia slobody. Keďže sa tak v prípade prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona nestalo, nemožno výšku hladiny alkoholu (napr. nad 2 promile), pod vplyvom ktorého bol páchatel pri šoférovaní motorového vozidla, považovať za okolnosť, ktorá, bez ďalšieho, obligatórne (vždy a za akýchkoľvek okolností) znamená uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Súd pri zvažovaní druhu trestu, ktorý bolo nutné uložiť obžalovanej za spáchanie skutku, vychádzal okrem závažnosti spáchaného prečinu aj z toho, že nepodmienečný trest odňatia slobody je trest ultima ratio (posledná a krajná možnosť), ktorý môže súd uložiť len vtedy, ak iné druhy trestov, prípadne iné formy trestu odňatia slobody, nemôžu celkom zjavne viesť k náprave obžalovanej.

Súd vyhodnotil kritériá, ktoré sú uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona a ktoré sú fakticky vyjadrením znakov skutkovej podstaty trestného činu a to objektívnej stránky (spôsob spáchania činu a jeho následok), subjektívnej stránky (zavinenie a pohnútky), subjektu (osoba páchatela) a ďalej tiež priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, ako aj pomerov páchatela a možnosťami jeho nápravy.

Pokiaľ ide o spôsob spáchania činu a jeho následok, tak súd konštatuje, že obžalovaná viedla motorové vozidlo v čase, keď bola značne pod vplyvom alkoholu a keď musela objektívne vedieť, že má výrazne znížené schopnosti na vedenie motorového vozidla. Z hľadiska následku je treba zdôrazniť, že v prípade prejednávaneho prečinu ide o ohrozovací trestný čin, ktorý je dokonaný započatím vykonávania zakázaného konania za súčasného naplnenia niektorého z alternatívnych znakov - možnosť ohrozenia života či zdravia ľudí alebo možnosť spôsobenia značnej škody na majetku. Nebezpečenstvo hroziace chráneným záujmom nemusí byť bezprostredné a konkrétne, stačí vzdialená možnosť poruchy vyplývajúca z vykonávania zakázanej činnosti, pričom z hľadiska naplnenia znakov tohto trestného činu je bezvýznamné, že páchatel vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť zakázanú činnosť inak bez závad (napr. viedol motorové vozidlo a nespôsobil žiadnu nehodu). So spôsobom

spáchania činu a spôsobeným následkom pritom veľmi úzko súvisí aj miera zavinenia obžalovanej, keď si za volant motorového vozidla sadla pod vplyvom alkoholu úmyselne.

Súd pri ukladaní druhu a výšky trestu vychádzal z okolností prípadu, teda najmä z toho, že obžalovaná sa dopustila stíhaného trestného činu tak, že jazdila značne pod vplyvom alkoholu (1,17 mg/l alkoholu v dychu), pričom obžalovaná vedela, že vedie motorové vozidlo po tom, ako užila alkoholické nápoje. Obžalovaná teda vedome ignorovala pravidlá cestnej premávky (zákon č. 8/2009 Z. z.), ktoré zakazujú vodičom jazdu bezprostredne potom, ako užívali alkoholické nápoje, respektíve v prípadoch, kedy by mohli byť ešte ovplyvnení alkoholickými nápojmi. Z tohto pohľadu je bez významu, aké okolnosti ju k vedomému porušeniu zákazu viesť motorové vozidlá pod vplyvom alkoholických nápojov viedli (relevantnou okolnosťou by bolo len konanie v krajnej núdzi, o krajnú núdzu však v posudzovanom prípade celkom zjavne nešlo). Súdom však bola zohľadnená okrem výšky ovplyvnenia alkoholom na strane obžalovanej, aj tá okolnosť, že ku skutku došlo vo večerných hodinách v bezprostrednej blízkosti obydľia obžalovanej, ktorá sa s vozidlom nepohybovala na rušnejších cestách, navyše v období platnosti viacerých opatrení aj na obmedzenie mobility ľudí (čo, samozrejme, nevylučuje možnosť spôsobenia ujmy na zdraví náhodnému okoloidúcemu či škody na majetku v okolí).

Pokiaľ ide o jazdu obžalovanej pod vplyvom alkoholu, tak výška nameranej hodnoty alkoholu v dychu (cez 2 promile) bola tak vysoká, že vylučovala spôsobilosť obžalovanej riadne sa venovať riadeniu vozidla a dostatočne rýchlo reagovať na iných prípadných účastníkov cestnej premávky. Súd v tejto súvislosti pripomína judikatúru Najvyššieho súdu, podľa ktorej vedenie motorového vozidla vodičom, ktorý požil väčšie množstvo alkoholu, je potrebné považovať za činnosť, kde možnosť ohrozenia chránených záujmov vyplýva už z povahy vozidla, ktoré svojou váhou a motorickou silou môže spôsobiť vážne deštruktívne účinky (R I/1966). V súdnej praxi sa pritom spravidla považuje za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky taký stupeň opojenia vodiča alkoholom, ak je vodičovi v čase jazdy nameraná hladina alkoholu najmenej 1 promile (R 12/1985). Alkohol je pritom, vo všeobecnosti, považovaný za návykovú látku, ktorá je spôsobilá nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávací schopnosti alebo sociálne správanie (§ 130 ods. 5 Trestného zákona).

K osobe páchatela súd konštatuje, že obžalovaná až do času odsúdenia okresným súdom nebola súdne trestaná. Čo sa týka priestupkov, z evidenčnej karty vodiča vyplýva, že vodičský preukaz bol obžalovanej vydaný 19. marca 2013, a odvtedy až do času odsúdenia obžalovanej okresným súdom, teda za takmer osem rokov, sa obžalovaná dopustila spáchania 2 priestupkov, pričom ale ani pri jednom nie je spôsob jeho spáchania hodnotený ako závažný, pri žiadnom z nich nebola spôsobená dopravná nehoda a ani pri nich nebol prítomný u obžalovanej alkohol; sankcionovaná bola len pokutami 20,00 a 40,00 Eur. Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov MV SR bolo zistené spáchanie ďalších dvoch priestupkov obžalovanou, a to vo februári a apríli 2017, pričom v oboch prípadoch sa taktiež jednalo o menej závažné priestupky (nerešpektovanie dopravného značenia a nesprávne parkovanie, v oboch prípadoch skončené uložením pokuty vo výške 20,00 Eur).

Súd u obžalovanej zistil dve poľahčujúce okolnosti spočívajúce v priznaní sa k spáchaniu trestného činu [§ 36 písm. l) Trestného zákona] a v tom, že pred spáchaním trestného činu viedla riadny život [§ 36 písm. j) Trestného zákona]. V tejto súvislosti súd uvádza, že spáchanie štyroch menej závažných dopravných priestupkov, špecifikovaných vyššie, prijatiu záveru o vedení riadneho života obžalovanou nebráni. Zároveň súd nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. U obžalovanej teda prevažuje pomer poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi v pomere 2:0. V zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona súd znížil hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody o 1/3, pričom základom na zníženie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, t. j. 12 mesiacov; takýmto spôsobom dospel súd k trestnej sadzbe až 8 mesiacov.

Vyhodnotením všetkých uvedených okolností súd dospel k záveru, že pre nápravu obžalovanej nebude stačiť len uloženie alternatívneho trestu, nespojeného s trestom odňatia slobody. Toto konštatovanie súdu je založené na skutočnosti, že jazda obžalovanej v stave vysokej opitosti bola tak závažná, že bolo len vecou náhody, že obžalovaná svojim nezodpovedným konaním nespôsobila dopravnú nehodu so závažnými následkami u iných účastníkov cestnej premávky, ktorí sami pravidlá cestnej premávky žiadnym podstatným spôsobom neporušili. Je však nevyhnutné poukázať na (už vyššie spomenutú) typovú závažnosť spáchaného prečinu určenú v Trestnom zákone, ktorá v spojení s poľahčujúcimi okolnosťami, so značne nenarušenou osobou obžalovanej, ako aj so správaním sa obžalovanej v období

od spáchania skutku do rozhodnutia súdu, kedy nebola odsúdená za iný trestný čin, ani sankcionovaná za priestupok, neumožňuje uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanej.

Spôsob spáchania činu totiž nie je jediná okolnosť podstatná pre určenie druhu a výmery trestu a preto ju nemožno preceňovať a izolovane z nej vyvodzovať závery pre uloženie trestu. Nie je možné spochybňovať okolnosť, že spoločnosť negatívne a pomerne citlivo vníma vedenie motorových vozidiel nezodpovednými vodičmi pod vplyvom alkoholu, avšak to neznamená, že súd môže rezignovať na zákonné kritériá stanovené pre určovanie druhu a výmery trestu a paušálne ukladať pri takýchto prečinoch nepodmienečné tresty odňatia slobody. Takýto postup možno považovať za neprijateľný a odporujúci zásade individualizácie a spravodlivosti trestu. Pri naznačenom formálnom postupe zo strany súdu by totiž trest prestal byť trestom a stal by sa len zabezpečovacím opatrením.

Súd preto dospel k záveru, že obžalovanej je síce potrebné uložiť trest odňatia slobody (vo výmere 4 mesiace, teda v polovici upravenej trestnej sadzby), avšak pre nápravu obžalovanej postačí odklad jeho výkonu so stanovením primeranej skúšobnej doby (v danom prípade 2 roky), pričom súd obžalovanej uložil obmedzenie v skúšobnej dobe nepožívať alkoholické nápoje a iné návykové látky - tzv. prevýchovný podmienečný trest odňatia slobody. Takýto trest podľa názoru súdu zohľadňuje možnosti nápravy páchatel'a a zodpovedá zásadám individuálnej a generálnej prevencie. Uložený trest odňatia slobody bude dostatočnou represiou pre obžalovanú, a tiež naplnením účelu, že obžalovaná sa v budúcnosti bude vyvarovať páchaniu trestnej činnosti a mimoriadne starostlivo zväži následky svojho konania. K argumentácii prokuratúry dožadujúcej sa uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody kratšieho trvania súd uvádza, že pri realizácii krátkodobých trestov odňatia slobody jednak nemožno úspešne rozvinúť reedukačné a resocializačné procesy a jednak izolácia páchatel'a bez predchádzajúcej kriminálnej minulosti od spoločnosti, v prostredí iných páchatel'ov, má často neprimerane negatívny dopad na odsúdeného a jeho rodinu, bez želaného efektu sebareflexie a prevencie páchania ďalšej trestnej činnosti. Výkon uloženého trestu odňatia slobody tak za daných okolností nie je u obžalovanej nevyhnutný, nakoľko sú splnené podmienky uvedené v ustanovení § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Okrem toho je potrebné brať na zreteľ aj to, že sama obžalovaná svojim postojom k spáchanému prečinu, svojim životom pred skutkom ako i po ňom, už preukázala určitú nápravu a preto uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v jej prípade by bolo neadekvátne, odporujúce zásade ultima ratio tohto trestu, ako aj samotnému účelu trestu. U obžalovanej, s výnimkou posudzovaného prípadu a vyššie uvedených menej závažných 4 priestupkov za obdobie 8 rokov, neboli zaznamenané žiadne ďalšie závažné porušenia právnych noriem, teda v jej osobe nejde o tzv. narušeného páchatel'a, ktorý by sústavne a súčasne závažným spôsobom ignoroval pravidlá spoločnosti, ani o tzv. dopravného recidivistu, ktorý by dlhodobo, sústavne a závažným spôsobom ignoroval pravidlá cestnej premávky, ale ide o vodičku, ktorá v prípade posudzovaného alkoholu za volantom vybočila v podstate z inak riadne vedeného spôsobu života. Bolo navyše potrebné prihliadnuť ku skutočnosti, že obžalovaná sa celodenne stará o svoje zdravotne znevýhodnené maloleté dieťa, na ktoré by uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody jeho matke - obžalovanej a jej následná neprítomnosť v domácnosti malo jednoznačne negatívny dopad, čo by bolo v rozpore so zásadou, že trest má postihovať iba páchatel'a a na jeho blízke osoby má mať čo najmenší vplyv.

Na podporu všetkých uvedených skutočností súd poukazuje na obdobné skutkové veci, rovnako právne kvalifikované, o ktorých rozhodol Krajský súd v Bratislave napr. uznesením z 09. júla 2020, sp. zn. 4To/40/2020, príp. uznesením z 01. októbra 2020, sp. zn. 4To/72/2020 či uznesením z 24. marca 2021, sp. zn. 2To/3/2021.

Uloženie uvedeného trestu súd kombinoval s uložením aj trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, pretože skutok bol spáchaný práve v súvislosti s jazdou pod vplyvom alkoholu, čo bola podstata skutku, ktorý sa obžalovanej kládol za vinu, a preto súd uložil trest zákazu činnosti na 2 roky, pričom aj vo výmere tohto trestu je zohľadnená výška hladiny alkoholu, pod vplyvom ktorej obžalovaná viedla motorové vozidlo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.